

os at tage de fleste af vore Vædringsforslag tilbage og indskrænke dem til nogle enkelte, som det ærede Medlem mente, tror jeg, han vil indrømme er Noget, man vanskelig kan have en bestemt Mening om, medmindre man har havt Sæde i Udvalget; thi Meget afhænger i saa Henseende af den Stemning, man tror, der er tilstede. Naar vi efter nogle Overveielse have troet det rigtigst at fastholde vore Forslag, da er det ene og alene begrundet i Overbevisningen om, at det vilde gavne Sagens Behandling, og at vi vilde have paadraget os et langt større Ansvar, ved at tage vore Vædringsforslag tilbage, end ved at fastholde dem. Og nu til Behandlingsmaaden. Den Behandling, vi nu foretage, synes mig i Virkeligheden ikke at være Andet end en fortsat Udvalgsbehandling, kun at vi have flyttet Forhandlingerne fra Udvalgsvervelset her ind i Thinget, saaledes at ethvert Medlem kan tage Del i den. Thi de Forslag, der ere fremsatte, behandle vi jo ikke paa anden Maade end som Diskussions-emner, og, naar vi ere færdige med dem, hvad vil det saa blive for en Lov, der vil komme ud? Spørger man om Grunden hertil, maa det siges, at være det reserverede, tilknappede Standpunkt, der er indtaget fra forskjellige Sider, og særligt Henviisningen til den Institution, Fællesudvalget, vi kun altfor ofte have hørt omtale. Da jeg altid har bekæmpet denne Anskuelse om Henviisning til et Fællesudvalg i Udvalget, skal jeg tillade mig ogsaa at gjøre det her. Jeg kan ikke anse det for heldigt for denne Sag at sætte den i Forbindelse med Tanken om et Fællesudvalg. Ja, hvis det kun var et enkelt eller enkelte Punkter, om hvilke vi vare uenige, kunde jeg forstaa, at man fra en enkelt Side sagde: Jeg staaer saa fast derpaa, at jeg vil fastholde det gennem alle Instanser, selv i et Fællesudvalg; men, naar man er uenig paa alle Punkter, hvad skal saa Fællesudvalget nytte, og hvad vilde Forslojerne af en Fastholden af dette Standpunkt blive? Vi vilde komme til at vedtage et fuldstændig lem-læstet Lovforslag; det vil ses af Vædringsforslagene, at, naar et enkelt Forslag vedtages, falde dermed massevis, navnlig Mindretalsforslagene, og de kunne da ikke engang gjøres til Gjenstand for Omtale her i Thinget. Og et saadant lem-læstet Forslag vilde vi sende over til det andet Thing! Er det rigtigst? Det maa dog altid være Folkethingets Ønske, at Landstthinget tager saa meget Hensyn som muligt til det, som Folkethinget har udtalt som det, det anser for rigtigst, gennem det Lovforslag, det sender over til Landstthinget. Men hvorledes skal der være Tale om, at det kan tage Hensyn til et Forslag, som man selv erkjender i Grunden ikke kan bruges til Nogetfomhelst. Hvad skal Landstthinget gjøre? Jeg ser ikke Andet, end at det fuldstændig roligt vil lægge det til Side. Hvad det saa vil gjøre videre, ved jeg ikke. Maa ske det vil adoptere

Krigsministerens Forslag med eller uden Vædringer, sende Forslaget tilbage hertil, hvor det atter vil blive forandret, for endelig at haave i et Fællesudvalg, hvoraf der efter min Overbevisning ikke vil komme Andet ud end et fuldstændig ubrugbart Lovforslag. Men beklager jeg denne Behandlingsmaade for Sagens Skyld, da beklager jeg den ikke mindre for Folkethingets Skyld. Enhver af os, som have den Ære at sidde i dette Thing, maa dog ønske Folkethingets Stilling respekteret. Men hvorledes skal den respekteres, naar man selv opgiver den? Jeg ser ikke Andet, end at vi fuldstændig opgive vor Stilling ved at vedtage et Lovforslag, som ikke paa nogen Maade kan betragtes som Udtryk for det, vi i Virkeligheden ville. Vi have jo nu et Lovforslag liggende for os, og vi have Ret til, om vi ville, at ændre det paa den Maade, som vi anse for rigtig. Det er meget muligt, at vi ikke opnaa fuldstændig Enighed paa alle Punkter; men jo nærmere vi komme dertil, jo mere vi rette vore Bestræbelser paa at faae et godt og brugbart Lovforslag, desto mere Grund er der til at tro, at Landstthinget vil føle sig stærkt opfordret til ikke at foretage Forandringer deri uden bydende Nødvendighed. Vor Stilling ligeoverfor hele Sagen bliver derfor stærkere, naar vi nu gjøre, hvad vi kunne, end naar vi skyde Sagen fra os til en senere Behandling i Fællesudvalget. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har udtalt, at han ikke har sagt sit sidste Ord, og det ærede Medlem, der fører Ordet for en anden Del af Thinget, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), tror jeg heller ikke, har sagt sit sidste Ord. Nu kom rigtignok det sidstnævnte Medlem idag med nogle mindre gunstige varslende Antydninger, men dem vil jeg nødig tillægge alvorlig Betydning. Jeg sigter herved til Udtalelserne om, at man ved 3die Behandling vilde stemme imod Lovforslaget eller forlange en Befæstningsplan. Jeg vil foreløbig stryge dette af Tanken som ikke eksisterende. Tiden vil jo vise, om noget Saadant vil ske. Men jeg støtter min Tro paa, at dette ærede Medlem og hans Meningsfæller ikke have sagt det sidste Ord, derpaa, at de allerede paa forskjellige Omraader i de Forslag, som foreligge, have gjort Indrømmelser i Sammenligning med det Standpunkt, som de Herrer have indtaget i tidligere Tid. De have opgivet Ingenieurkorpsets Indordning under Artilleriet, de have indrømmet Nødvendigheden af et særligt Ingenieurkorpss. De ere gaaede til en Ordning af Feltartilleriet, som har fundet Tilslutning fra alle Sider. Det er Fremskridt; hvorfor skal man da ikke have Lov til nu at haabe paa Muligheden af, at der ogsaa for de Herreres Bedkommende skalde kunne gjøres Vædringer paa andre Omraader. Jeg tillader mig i ethvert Fald at tro det, og min særlige Grund er hentet fra